

A COGITO ORSZÁGOS ESSZÉÍRÓ PÁLYÁZAT ABSZOLÚT GYŐZTESE MÁSODIK ALKALOMMAL IS A SELYE JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJA

A tehetség nagy adomány, de csak akkor van kézzel fogható eredménye, ha kitartással, szorgalommal párosul. Léna Dóra, a Selye János Gimnázium 2. évfolyamos diákja sokszíniően kamatoztatja talentumát. Kitűnő tanuló, tehetséges szavaló, anyanyelvi versenyek sikeres megoldója, díjazottja. A szívügye mégis az írás. Úgy ír, hogy az olvasó a leírt történeteit olvasva szinte érzi Dóri finomságát, lelki érzékenységét.

Dóri az első évfolyamban országos győztese lett a Cogito esszéíró verseny-

nek, novellája több lap hasábjain is megjelent. Ez a tanév a járványügyi helyzet miatt rengeteg bizonytalanságot teremtett. A hagyományos országos esszéíró verseny „sorsában” azért bízunk, mert a személyes jelenlétnek az ünnepélyes díjkiosztáson lett volna „csak” igazán szerepe. A díjazottak mellett évente van egy abszolút győztese is a versenynek. Ez a rangos elismerés Dórinak 2020-ban második alkalommal sikerült. A tavalyi Lebegés című novella után a szakmai zsűri tagjai – Cs. Liszka Györ-

gyi, Szemet Edit, Bolemant Éva személyében – idén Dóri Cica című novelláját tartották érdemesnek a fődíjra. Dóri! A tavalyi győzelem után idén második alkalommal sikerült! Tehetségedhez nem fér kétség! Kitartásod, alkotókedved pedig maradjon meg sokáig!

Részlet a győztes műből: „Hogy fut a táj! Nincs idő megnézni részletesen! Mostanában minden tilos. Tilos lett a szabadság. Tilos lett a vágy. Tilos lett a vélemény. Tilos lett a szó. Tilos lett járni, látni, érezni, tapintani. Robognak vonatok és életek. Mikor tűnt el? Talán januárban, mikor a hírekben egyre többször hallottuk? Vagy márciusban, az első, szobába zárt napon? Vagy valamikor április közepén? Év végén? Mikor tűnt el az élet? ... Hagyták, hogy elhiggyem, hogy visszajön, és minden biztossá válik. Hogy lesz időm bepótolni a nyáron a kihagyott vicceket, nevetéseket, csókokat... Elhittem. És ott a park, a régi szerelmek lábnyoma.”

Farkas Adrianna,
a versenyző magyartanára

EGY NEM MEGVALÓSULT SZALAGAVATÓ OSZTÁLYFŐNÖKI KÖSZÖNTŐJE...

...A Selye János Gimnázium IV. A osztályának 2020. december 12-én – kicsit másként!

Az utolsó, nem is oly rég készült fotónk akár illusztráció is lehetne egy történelemkönyvben „2020-ról, diákszemmel” címmel! Mert minden benne van! Hiányos osztálylétszám, távolságtartás, amivel nehéz kibékülni, bizonytalanság és kételyek: lehet még rosszabb? Ugyanakkor a gyermeki humor és önfeledtség is ott van, ami nemcsak a fiatal kor sajátossága!

Kedves Diákjaim! Ezeknek az óráknak, perceknek másról kellene szólniuk! Igen, tudom! Izgatottság, készülődés, a várakozás kellene lenniük! Én is ezt érzem, de érdekes módon ezt is érzem most, ebben a helyzetben is! Megmagyarázhatatlan, de így van!

Per aspera ad Astra! Megpróbáltatásokon át a csillagokig! – int egy régi bölcsesség. És én hiszek benne! Kell! Muszáj hinni! Mert – és ez most fájni fog kicsit – ez a nap is elmúlt volna, ugyanúgy, mint a többi! Tudom, ott állni, átélni a zöld szalag kitűzését, az egyik legmaradandóbb emlék az ember

életében! Mégis, amit belül rejt ez a nap, az a lényeges, s az előtted álló álmaid a fontosak, hiszen azok kísérnek majd végig az Utadon, itt a Földön!

És miután a Zöld Szalagot kitűzném, talán így folytatnám: Gyerekek! Kívánom, hogy mindig tudjatok örülni a szépek, rajongani a jóért, lelkesedni az igazságért! Tévedéseketek mindig lássátok be, abból tanuljatok! Fejlesszétek ízlésedet, teremtsetek kulturáltságot a környezetetekben! Soha ne oda álljatok, ahova a kedvetek tartja, hanem ahol szükség van rátok! Hogy mindig alázattal viseljétek, amit a sors rátok mér, de sose felejtsetek, hogy tovább kell mennetek! Hogy sokszor nem elég a megelégedés kényelme, néha kell a józan elégedetlenség is, hogy fejlődjön a világ! És igen! Széchenyi örökérvényű szavait is idézném: „Csak a gyenge szereti önmagát, az erős egész nemzetet hordoz a szívében!”

És ha mindent összegezve – most csak képzeletben – feltűztem a szalagot, meg-

kérdezném: Mondd, hol és mikor szerettél, szeretnél élni? Félnék a választotoktól, igen, félnék, mit mondotok majd épp erre a kérdésre, ezekben a nehéz időkben! És talán ki sem kellene mondanotok, elég lenne, ha ezt látnám a szemetekben: „Tanárnó! Most! 2020-ban, és itt, ahol magyarul szólítanak, s magyarul szólhatok másokhoz!”

Annyi mindenre akartalak még Benneteket megtanítani! Hiányzott, hiányzik az idő! Sok együtt eltöltött nap, hét, hónap...

De ezért az egyetlen mondatért, tudom, azt érzem, hogy megérte!

PaedDr. Farkas Adriana,
a Selye János Gimnázium tanára

https://www.youtube.com/watch?v=WPFf_3roXY&fbclid=IwAR1MERbH9eB-HN95nyxjhDUHIDU-1cwmNatmEUdb4WCrU4Y4T2UrEU07eQ0

(A gimnázium IV.A osztályának „szalagavatói” videója)